

Πρωτ. Ματθαίος Χάλαρης: Τα Χριστούγεννα να μη μας βρουν θεατές, αλλά εραστής

Υπάρχει ωραιότερο γεγονός από το να

μοιραζόμαστε τα πάντα με τον Χριστό μας;

από το να ζούμε στην συντροφιά του Χριστού μας;

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Μία ακόμη ομιλία πραγματοποιήσε στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 3 Δεκεμβρίου, ο **Πρωτοπρεσβύτερος Ματθαίος Χάλαρης**, εφημέριος του Ιερού Ναού Αγίου Δημητρίου, του ομώνυμου Δήμου, με θέμα «Μείνον μεθ' ημών».

Της ομιλίας, που εντάσσεται στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «**ΕΝΟΠΙΑ εν δράσει...**», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο.

Ανάσταση και ζωή

Κεντρικό θέμα της ανάλυσης, ήταν το περιστατικό της πορείας προς Εμμαούς, όπου οι Απόστολοι Λουκάς και Κλεόπας συναντούν τον Αναστημένο Χριστό, χωρίς αρχικά να τον αναγνωρίσουν. Ο π. Ματθαίος στην αρχή της ομιλίας του, υπενθύμισε προς τους πιστούς, πως η Ανάσταση του Κυρίου είναι η βάση πάνω στην οποία οικοδομήθηκε όλο το οικοδόμημα της Εκκλησίας. Ο θάνατος δεν μπορεί να κυριαρχήσει επάνω στον άνθρωπο, ηττήθηκε κατά κράτος. Είναι το πιο βασικό δόγμα, ο ακρογωνιαίος λίθος της πίστεως της Εκκλησίας μας.

Και τόνισε με έμφαση ότι όλοι οι πιστοί είναι, δυνάμει, αναστημένοι, γιατί

ξεχώρισαν δύο έννοιες, την έννοια της ζωής και την έννοια της επιβίωσης. Ο κόσμος που ζει μέσα στην ύλη και την αμαρτία δεν ζει επιβιώνει. Επιβιώνει

ζει μέσα τους την
ου οργανισμού. Ζωή
ός ζει.

Η συνάντηση και

η πορεία

Ο Κύριος τους συναντάει ταραγμένους και σκυθρωπούς, μιλάει και περπατάει μαζί τους. Στο σημείο αυτό ο π. Ματθαίος ανέλυσε τα στοιχεία της πορείας και του

πόνου που αισθάνονταν οι μαθητές του Κυρίου, την ώρα της συνάντησης.

Έχουμε καταλάβει ότι η ζωή μας μέσα στον κόσμο είναι μια πορεία, ρώτησε ο ομιλητής. Μια πορεία η οποία αρχίζει από ένα γεγονός που λέγεται γέννηση. Από την ώρα που γεννιέται ο άνθρωπος στον κόσμο αυτό αρχίζει αυτή η πορεία. Και θα τελειώσει όταν φτάσουμε στην έξοδο απ' αυτή τη ζωή, που είναι η ημέρα της εκδημίας μας, η ημέρα που θα εγκαταλείψουμε τα επίγεια για να πορευτούμε στα επουράνια. Έχουμε καταλάβει ότι στον κόσμο αυτό δεν είμαστε μόνιμοι πολίτες, αλλά περαστικοί ταξιδιώτες; Είμαστε οδίτες. Έχουμε να επιτελέσουμε μια πορεία.

Την ώρα του πόνου, την ώρα που αισθανόμαστε την απόλυτη αδυναμία μας, έρχεται η Χάρης του Θεού. Έρχεται ο ίδιος ο Χριστός και συμπορεύεται με τον καθένα από μας. Είναι αυτό ακριβώς που έγινε με τους δύο μαθητές. Την ώρα του πόνου, είναι ο Χριστός μαζί τους.

Και συνέχισε:

«Σε εμάς είναι αοράτως, για να μας αφήσει το περιθώριο να τον καταλάβουμε όχι δια των αισθήσεων των σωματικών, αλλά δια των μεταμορφωμένων πνευματικών αισθήσεων. Αυτών που γεννάει μέσα μας το Πανάγιο Πνεύμα, όπως συνέβη με τους δύο μαθητές. Ήταν ορατός αυτός ο παράξενος συνοδοιπόρος, αλλά δεν ήξεραν ποιος είναι. Και ο Κύριος πολύ απαλά και ήρεμα, χωρίς να τους ταράξει, αρχίζει να μπαίνει στη ζωή τους, όπως ακριβώς μπαίνει και στη δική μας τη ζωή.»

Έχουμε καταλάβει ότι υπάρχει μία στιγμή όπου ο Χριστός βρήκε μία χαραμάδα της ψυχής μας ανοιχτή και δεν την άφησε ανεκμετάλλευτη; Άνοιξε την πόρτα, όχι γιατί μόνος Του το έκανε, αλλά γιατί εμείς του την ανοίξαμε βλέποντας τη δική μας αδυναμία. Και από την ώρα που ο Χριστός μπαίνει μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, γίνεται ένα μεγάλο γεγονός. Γίνεται πρώτα μια κατεδάφιση και στη συνέχεια μια εκ βάθρων ανέγερση. Κατεδαφίζεται ο παλιός άνθρωπος και γίνεται μια καινούργια ύπαρξη, ένας χριστοειδής άνθρωπος.»

Η αναμόρφωση

Προχωρώντας ο π. Ματθαίος, εξήγησε ποιες είναι, κατά τους Πατέρες, οι ενέργειες που κάνει ο Χριστός όταν συμπορεύεται με τον άνθρωπο και θέλει να μπει μέσα στην καρδιά του.

Το πρώτο που κάνει είναι να «μεταβάλει», το δεύτερο είναι να «αποβάλει» και το τρίτο να «συμβάλει». Να μεταβάλει τον άνθρωπο από κοσμικό, να τον κάνει πνευματικό. Να αποβάλει την αμαρτία και στη θέση της να βάλει την αρετή, τον κατά Χριστόν τρόπο ζωής. Να συμβάλει στην προσπάθεια του ανθρώπου να γίνει

ουρανοπολίτης, να του δώσει τη δύναμη να καταλάβει το μεγαλείο της αιωνιότητας. Να πως ενεργεί ο Θεός όταν μπαίνει στην καρδιά του ανθρώπου και τότε ο άνθρωπος καταλαβαίνει ποιο είναι το νόημα της ζωής του.

Ο Χριστός, συνέχισε ο ομιλητής, κράτησε για τον εαυτό Του δύο μυστικά, δεν μας τα αποκάλυψε. Το πρώτο μυστικό είναι το πότε θα φύγουμε εμείς από τον κόσμο. Και το δεύτερο μυστικό, πότε θα έρθει Εκείνος για δεύτερη φορά στον κόσμο. Δεν το κάνει αυτό, σημείωσε, για να δείξει θεϊκή ισχύ. Αντιθέτως το έκανε για να μας βοηθήσει πνευματικά να ωριμάσουμε, να γίνουμε υπεύθυνοι άνθρωποι μέσα στον κόσμο αυτό και να είμαστε σε εγρήγορση. Έρχεται στη ζωή μας ήρεμα, απαλά, βελούδινα για να μπορέσει με αυτόν τον τρόπο να μας δώσει τη χαρά πως είναι η ζωή όταν Αυτός έχει αναλάβει το τιμόνι, το πηδάλιο της.

Ο Κύριος στη συνέχεια, αφού κάνει το πρώτο βήμα που λέγεται συνάντηση, προσπαθεί να τους αναμορφώσει, να τους βγάλει μέσα απ' την ψυχή όλο τον βούρκο που έχουν μαζέψει, για να τους βάλει ότι καινούργιο και ευλογημένο θα τους δώσει. Δεν τους μαλώνει, δεν τους αποκλείει. Απλώς, με έναν χειρουργικό τρόπο, θέλει να τους βγάλει το απόστημα της ολιγοπιστίας, της αμφιβολίας, του φόβου και της δειλίας, για να τους βάλει μέσα στην ψυχή το καινούργιο, το ευλογημένο.

Και όπως τόνισε ο π. Ματθαίος:

«Έτσι έρχεται και σε μας και μας βοηθάει σιγά - σιγά να καταλάβουμε πώς να πορευτούμε. Μας ρωτάει «γιατί θέλετε να μοιάσετε με ένα μνήμα;». Γιατί απ' έξω είμαστε σαν τα ωραία τα μάρμαρα, αλλά μέσα κουβαλάμε ένα πτώμα, τον παλαιό, κακό εαυτό μας. Μας ρωτάει «γιατί δεν μου δίνετε αυτό που δεν σας χρειάζεται;», δηλαδή τις αμαρτίες. Μας ρωτάει «γιατί δεν είμαστε δίκαιοι;». Όπως προσφέρουμε στο σώμα μας, κατά παρόμοιο τρόπο να προσφέρουμε και το αντίστοιχο στην ψυχή μας. Και έτσι φτιάχνει μέσα μας το χώρο. Μας βοηθάει να εντοπίσουμε όλη μας τη βρωμιά. Και στη συνέχεια στο εξομολογητήριο, ο Ιερέας δια της Χάριτος του Χριστού, θα μας απαλλάξει από όλο αυτό το φορτίο.»

Μείνον μεθ' ημών

Προχωρώντας στο τέλος της περιγραφής της πορείας προς Εμμαούς, ο π. Ματθαίος αναφέρθηκε και στη φράση που αποτελούσε και τον τίτλο της ομιλίας τους. Με βάση λοιπόν την διήγηση του Ευαγγελίου, οι δύο μαθητές ανάγκασαν τον Χριστό να έρθει μαζί τους.

Εξηγώντας το τι σημαίνει αυτό στη ζωή μας, σημείωσε πολύ παραστατικά πως όταν κρατάμε έναν θησαυρό, έχουμε το μυαλό και τα μάτια μας σε προσοχή για να

μην τον χάσουμε. Τον κρατάμε σφιχτά και δεν θέλουμε να μας φύγει. Έτσι οι δύο Απόστολοι λένε στη συνέχεια στον Κύριο, «μείνον μεθ' ημών».

Και αναρωτήθηκε ο π. Ματθαίος:

«Υπάρχει ωραιότερο γεγονός από το να μοιραζόμαστε τα πάντα με τον Χριστό μας, από το να ζούμε στην συντροφιά του Χριστού μας; Τι ωραιότερο να είναι το κέντρο της ύπαρξης μας, ο Χριστός μας. Για να γίνει αυτό, πρέπει να εκθρονίσουμε τον εγωισμό μας και να ενθρονίσουμε τον Χριστό μας. Μείνε μαζί μας γιατί νιώθουμε ότι μέρα με τη μέρα, περνάει η ζωή μας σαν το ποτάμι και τι μένει τελικά; Ο Χριστός μας. Και ο Κύριος μπήκε για να μείνει για πάντα μαζί τους. Πολύ πιο ευλογημένος τόπος που θέλει να μείνει, είναι η καρδιά του ανθρώπου. Αυτήν ζητάει. Να μπει μέσα μας να σκηνώσει.»

Όταν μπαίνει ο Χριστός μέσα μας, τόνισε, έχει έναν σκοπό. Όχι να μείνει αδρανής, μπαίνει για να εργαστεί, για να μας δημιουργήσει πνευματικές αισθήσεις, για να γευθούμε την Χάρη Του. Κι αφού οι μαθητές κατάλαβαν ότι είναι ο Χριστός, τότε έγινε άφαντος. Έφυγε για να τους ανάψει πιο πολύ την επιθυμία να τον ποθήσουν.

Ο π. Ματθαίος, ολοκληρώνοντας την ομιλία του, ευχήθηκε σε όλους, τα φετινά Χριστούγεννα να μη μας βρουν θεατές σε όλο το γεγονός, αλλά εραστές. Και πάντοτε να Του λέμε, κάθε στιγμή της ζωής μας, μείνον μεθ' ημών.

[Την ομιλία του π. Ματθαίου μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ](#)

Πηγή: synodoiporia.gr